Dodatek.

Rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího v kárných věcech soudců, advokátů a notářů.

Čís. 379 dis.

I v soukromém životě je advokát povinen vystříhati se všeho, co by na něho mohlo vrhnouti podezření z nereelního nebo dokonce trestného jednání.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds I 96/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání obviněného nelze přiznati oprávnění.

Podle nenapadeného zjištění nálezu potvrdil obviněný dne 27. března 1935 písemně L-ovi, že od něho téhož dne obdržel 3.000 K »na úplné vyrovnání směnečného závazku vůči panu R.«. Touto stvrzenkou potvrdil obviněný jednak, že skutečně na hotovosti obdržel uvedenou částku, jednak že této částky použije k přímému zaplacení směnečné pohledávky R. za L-em.

Z vlastního přednesu odvolatelova však vysvítá především, že obviněný vůbec neobdržel celou částku 3.000 K, nýbrž jen 2.000 K a na zbývajících 1.000 K toliko t. zv. bon, splatný až dne 1. července 1935. Dále doznal sám obviněný v trestní věci T II 2037/37 okresního soudu v B., že L. dostal od své nastávající manželky peníze na vyrovnání svých dluhů, že jí však zamlčel výši svých dluhů, zejména dluhu u R. a že k žádosti L. obviněný mu vydal potvrzení o přijetí 3.000 K, ačkoli ve skutečnosti obdržel od L. na zaplacení dluhu u R. aspoň prozatím pouze 2.000 K. Dále plyne z vlastního přednesu obviněného v podání č. ř. 11 a v odvolání, že mezi L., jeho bývalou manželkou roz. S. a obviněným

bylo ujednáno, že obviněný částku 2.000 K a bon znějící na 1.000 K předá uvedené bývalé manželce L. za tím účelem, aby se pokusila směnečný dluh ve výši 3.000 K u R. vyrovnati částkou 2.000 K, načež by měl L. bon na 1.000 K dostati zpět. Tento bon obdržel obviněný od L. právě pro případ, že by R. trval na zaplacení celé směnečné pohledávky. Ze spisů plyne, že obviněný oněch 2.000 K odevzdal bývalé manželce L. a že tato částka byla — ovšem teprve po delší době — vyplacena R-ovi, který se prý s touto částkou uspokojil.

Z toho, co uvedeno, vyplývá, že zmíněná stvrzenka obviněného ze dne 27. března 1935 nejen objektivně neodpovídala skutečnosti, nýbrž že podle úmyslu L. a obviněného stvrzenka ta sloužila k tomu, aby bylo nastávající manželce L. proti pravdě předstíráno, že k zaplacení dluhu u R. bude použito 3.000 K, ačkoli ve skutečnosti mělo býti, a později bylo též dosaženo vyrovnání uvedeného dluhu pouhou částkou 2.000 K. Postup obviněného, který na rozdíl od obsahu uvedené stvrzenky vůbec neobdržel celých 3.000 K a ani obdržené částky 2.000 K nepoužil ihned a přímo k zaplacení dluhu u R., vedl dokonce k zavedení trestního řízení proti obviněnému pro zločin zpronevěry, v kterémžto řízení obviněný ani nebyl s to, aby věc hned vysvětlil uspokojivým způsobem, takže řízení v červnu 1937 zavedené bylo až dne 11. března 1938 podle § 90 tr. ř. zastaveno.

Právem má kárná rada za to, že vylíčený postup obviněného zakládá přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, neboť směřoval k předstírání nepravdivé okolnosti vůči nastávající manželce L., příčil se tedy stavovské povinnosti odvolatele k bezelstnosti a poctivosti (§ 10, odst. 2 adv. ř.) a měl dokonce v zápětí trestní stíhání obviněného. Odvolatel se tedy uvedeným způsobem prohřešil proti své povinnosti, aby se vystříhal všeho, co by mohlo na něho vrhnouti podezření nebo dojem nereelního nebo dokonce trestného jednání (rozh. č. 146 dis. Sb. n. s.). Při tom je lhostejno, zda obviněný při převzetí zmíněných peněz vystupoval jako advokát nebo jen soukromě jako přítel bývalých manželů L., neboť uvedenou povinnost k poctivému a bezelstnému chování ukládá obviněnému zákon i pro jeho soukromý život. I zde se musí advokát vystříhati jakékoliv účasti na nekalém jednání jiné osoby (srov. Lohsing, Öst. Anwaltsrecht, str. 190). Že advokát musí cti a vážnosti svého stavu dbáti i mimo své povolání, vyplývá i z výslovného ustanovení § 2 kárn. stat.

Poněvadž okolnosti, které podle toho, co předesláno, zakládají uvedený kárný přečin, plynou po stránce skutkové celkem již z vlastního doznání obviněného, nebylo příčiny k provedení dalších důkazů, jejichž nepřipuštění odvolání vytýká s hlediska kusosti řízení.

Z předchozích vývodů vysvítá též bezvýznamnost námitky odvolatelovy, že trestní oznámení pro zpronevěru bylo proti němu učiněno bezdůvodně. Pro kárnou odpovědnost obviněného stačí, že svým postupem, odporujícím stavovskému závazku k poctivosti a bezelstnosti, při nejmenším, jak bylo již ukázáno, přispěl k tomu, že ono trestní řízení mohlo proti němu býti zavedeno, neboť kdyby obviněný nebyl potvrdil nic nepravdivého a kdyby se byl zachoval tak, jak by bylo odpovídalo

obsahu stvrzenky, o niž jde, místo aby pomohl L. k oklamání jeho nastávající manželky o stavu jeho dluhů, nebylo by zřejmě k trestnímu oznámení a k trestnímu řízení pro zpronevěru vůbec došlo. Bylo proto odvolání zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 380 dis.

Advokát neporuší povinnost nejednati přímo s odpůrcem za zády jeho advokáta, když, odmítnuv jednati s odpůrcem, který ho navštívil z vlastního popudu, vyslechne jeho přání co do jeho nároků, k jehož vyslovení nedal podnět, a zároveň ho poukáže, aby učinil návrh prostřednictvím svého advokáta, jemuž též oznámí celou věc.

Příčí se cti a vážnosti stavu, aby advokát koncipoval pro odpůrce, zastoupeného jiným advokátem, podání na soud, jímž odpůrce bere zpět návrh na určení svého sporného nároku vůči jeho straně.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds I 97/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud čelilo proti výroku, že obviněný jednal s odpůrcem svojí klientky, zastoupeným jiným advokátem, bez jeho vědomí o smírné vyřízení věci, a zprostil odvolatele obvinění, že se tímto jednáním dopustil kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu; jinak odvolání do výroku o vině zamítl.

Z důvodů:

Naříkaným nálezem byl obviněný uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu ve dvojím směru: 1. že jednal s odpůrcem své klientky, zastoupeným jiným advokátem, bez vědomí tohoto o smírné vyřízení záležitosti o určení věna a 2. že spolupůsobil při stylisaci příslušného prohlášení na zpětvzetí uplatňovaných nároků odpůrcových bez jakéhokoliv uvědomění jeho právního zástupce.

Ve směru činu na prvním místě uvedeného zjistila kárná rada, uvěřivši plně obviněnému, že se R. R., jenž se soudně domáhal na své matce výbavy, dostavil dne 11. května 1937 odpoledne bez jakéhokoli pozvání do kanceláře obviněného, jenž ve zmíněné právní věci zastupoval R-ovu matku A. R-ovou, sám bez svého právního zástupce Dr. M., že ho obviněný přijal v přítomnosti svého koncipienta a když R. prohlásil, že přichází jednati o smírné vyřízení oné právní věci, obviněný odmítl s ním jednati s odůvodněním, že bez jeho právního zástupce nemůže nic ujednati; R. R. na to prohlásil, že by jen chtěl, aby mu matka vyplatila $^1/_3$ povinného dílu a $^2/_3$ zajistila pro jeho děti na vile. Obviněný řekl R., že tento jeho návrh je nepřijatelný, že by musil učiniti návrh rozumnější (prostřednictvím Dr. M.) a že o rozhovoru podá zprávu své klientce; dne